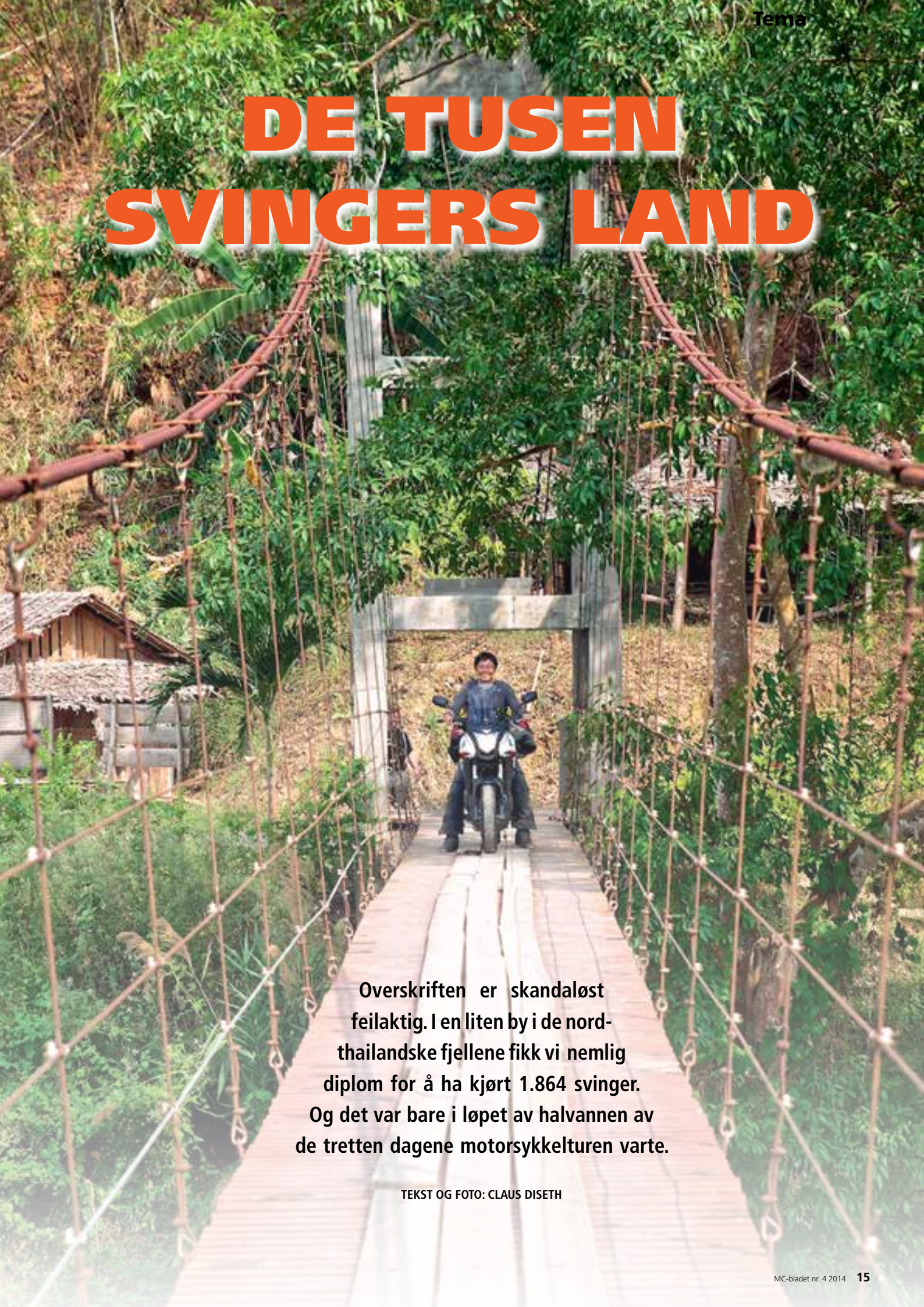

DE TUSEN SVINGERS LAND

A person is riding a motorcycle across a narrow suspension bridge. The bridge is made of wooden planks and is supported by thick ropes. The surrounding area is lush and green, with many trees and a small wooden house visible in the background. The person is wearing a blue jacket and dark pants. The bridge is set against a backdrop of dense tropical forest.

Overskriften er skandaløst feilaktig. I en liten by i de nord-thailandske fjellene fikk vi nemlig diplom for å ha kjørt 1.864 svinger. Og det var bare i løpet av halvannen av de tretten dagene motorsykkelturen varte.

TEKST OG FOTO: CLAUDIUS DISETH

«SELFIE»: Skrytebilde av artikkelforfatteren på den berømte broen over elva Kwai. Broen hadde «hovedrollen» i David Leans berømte film fra 1957. (Foto: Klaus Ulvestad)

På diplommet vi ble overrakt utenfor turistkontoret i Mae Hong Son står det høytidelig: «This certificate certifies that Diseth Claus has successfully completed the journey to Mae Hong Son, crossed 1,864 curves».

Og så kommer det: «The Doi Kong Moo Pagoda will protect you and give your family much happiness and prosperity in the future». Intet mindre. Buddhistene vet sannelig hvordan de skal føre en motorsyklist (og hans familie) nærmere nirvana.

One night in Bangkok

Vår tur starter i den – for anledningen – helligdags-stille millionbyen Bangkok. Jeg har fått på meg kjørestyret. Og jeg fryser ikke. Det er 38 varme og veldig fuktige grader i luften. Etter en halvtimes tråkling gjennom Bangkoks gater er vi ute på landeveien, og det blir noe lettere å puste.

Turen jeg skal kjøre, kalles «The Buddha Route», og starter i Thailands hovedstad for å ende opp i Chiang Rai på grensen til Myanmar (Burma) og Laos 13 dager senere.

Og la det være sagt med én gang: Dette er omtrent så langt fra Pattaya, sex-turisme, tragisk prostitusjon og filmen «The Beach» som det er mulig å komme. Det er rett og slett bare en eventyrlig motorsykkeltur i et eventyrlig landskap. På eventyrlig svingete veier. I et utrolig fascinerende land.

Litt selvinnsikt

Etter å ha passert den ene Buddha-figuren etter den andre, utallige templer og pagoder – og det bare på første kjøredag – skjønner jeg at jeg vet alt for lite om buddhisme. Over en aldri så liten gin & tonic på det første hotellet, er det på tide å konsultere orakelet Wikipedia. Men det blir for tørt, og forklarer egentlig lite av det jeg ser rundt meg.

Vår lokale guide, Mr. Prasit, er utdannet i USA og snakker amerikansk med Seattle-sleng. Han forklarer buddhismen slik:

– Det er ingen religion i tradisjonell forstand, med en dømmende gud. Det er mer en livsfilosofi med et sett leveregler. Disse reglene er ikke en plikt som man påtvinges av noen eller noe. De er et løfte man gir seg selv. I kjærlighet til andre.

Sanselige gleder

Neste dag starter like varm som første. Vi er på vei nordover, til fjellene og til grensen mellom Thailand og Myanmar. Jeg har på følelsen av at jeg kjører inne i en gigantisk botanisk hage, hvor veiene beviselig må være planlagt av en sving-glad motorsyklist. Og tenker på noe annet Mr. Prasit sa om buddhismen:

– I buddhismen er det ikke noe galt med sanselige gleder. Det som er problemet, er at disse gledene kan gi avhengighet. Og problemet med å gjøre seg avhengig av ytre omstendigheter for å være lykkelig, er at man gjerne blir aggressiv når man ikke lenger kan få de objektene man er blitt avhengig av. Sa Mr. Prasit.

En dårlig buddhist

De siste 70 kilometerne av dagens etappe har vært en sammenhengende serie svinger; de sveipende lange, de blinde krappe, de oversiktige oppover en fjellside, de uoversiktige nedover på andre siden, hvor du ber en bønn til Honda om at bremsene holder.

Og jeg innser at jeg aldri kommer til å bli en god buddhist: Til det er jeg alt for avhengig av gode motorsykelopplevelser. Og jeg vil definitivt bli aggressiv om jeg ikke får kjørt. Definitivt. Lite ante jeg om hva jeg skulle «kjøre» neste dag.

Lang kremvisper

Vi har kommet fram til Sangkhla Buri. Et tettsted ved en vakker innsjø oppe i fjellene. Det er tid for båttur i en av disse typiske langbåtene utstyrt med en brølende bilmotor i enden av en kjempelang kremvisper. Først ut til et sunket tempel. Deretter over i en firehjulstrekket på humpete veier inn i jungelen. Og så over på...

PÅ GRENSEN: Fra Bangkok settes kursen nordover, og vi kjører mange mil langs grensen til Myanmar (Burma).

BUDDHA: Slike enorme Buddha-statuer finnes nær sagt over alt langs ruten vi kjører.

OPPLEVELSER: Vi gjør mer enn å kjøre motorsykel. Her legger vi ut på tur gjennom et «vannmarked» i en liten by utenfor Bangkok.

Yep. En diger elefant. Og ut i jungelen bærer det. Over trestokker, gjennom busk og kratt. Det duver og bølgjer nesten som en fregatt i rom sjø. Og der hoppet jaggu «sjåføren» av, og jeg sitter plutselig i «førersetet». Som er omtrent midt på skallen til elefanten «Jomi».

Det skal innrømmes at selv om jeg har førerkort klasse ABCEDE, har jeg aldri manøvrert noe så tungt. Eller egenrådig. Men etter en times tid kommer vi på mystisk vis fram til lunsjplassen under noen skyggefulle trær langs elva. Og spiser stekt ris fra bananblader som om det skulle vært hummer på den fineste restaurant.

En meter pr. døgn

Visste du forresten at bambus tilhører gress-slekten, og at de største artene vokser nesten en meter pr. døgn? Sånn sett er den bambusflåten jeg står på nå, omtrent seks dager gammel. Vi flyter sakte nedstrøms den stille elven. Forbi lokale fiskere som står med vann til livet og fanger fisk. Forbi kokosnøttpalmer. Banantrær. Og flere elefanter som trekker tømmer. Det er uvirkelig. Stille. Og veldig virkelig.

Kylling i Pai

Flere dager senere har vi forlenget forlatt stillheten på bambusflåten, og har kommet til dunkende, dundrende, støyende Pai. En gang

SVINGMORO: *Veiene i den nordlige delen av Thailand holder relativt god standard, og liker du å kjøre sving er det vanskelig å komme nærmere motorsykkelparadis.*

en stille, liten landsby nord i Thailand. I dag et slags backpacker-paradis hvor amerikansk og europeisk ungdom iført backpacker-uniform (posebukser, singlet, enkle sandaler og dreadlocks - og mange smykker i lær), med nesa ned i «Lonely Planet» bruker mer tid på å oppdatere Twitter-kontoen enn å leve. Men vi finner en lokal sjappe som serverer den beste kyllingen jeg noengang har smakt. I kokos. Og med chili. Mye chili. Livet leker likevel.

På grensen

I flere dager har vi bokstavelig talt kjørt på grensen til Myanmar. Vi har sett ned til det lukkede landet, og vi har sett opp til landet. Bokstavelig. Ikke overført. Og vi har måttet passere dusinvis av kontrollposter. Det foregår en utstrakt narkotika- og menneskesmugling fra Myanmar til Thailand. Men motorsyklister er vel ansett, og både Thailands militære og polisære grensemyndigheter er særdeles vennlige. Så vi utveksler gode ord, og kjører videre.

– De som smugler narkotika fra Myanmar til Thailand gir egentlig blaffen i om de blir tatt. De tror livet i et thailandsk fengsel er bedre enn livet i Myanmar. Av hundre smuglere, er det trolig bare én som får levert varene sine, forteller Mr. Prasit.

Ding dong

Det begynner å nærme seg slutten. Underveis har vi besøkt en krigskirkegård, Hellfire Pass, hagen til mammaen til Thailands populære konge, nasjonalparker, templer og en forhistorisk by mer enn 2000 år gammel. Vi har vært i Det Gyldne Triangel hvor du står i Thailand og ser både Myanmar og Laos. Og jeg har dundret en diger klubbe inn i en dong. En dong? Ja. En dong. Eller en gong. En gongong. Og jeg gjorde det tre ganger.

Tempel ved reisens slutt

Opp og ned fjellsider, gjennom svinger som får de samlede Alper til å fortone seg

HISTORIE: *Sukhotai Historical Park. Sukhotai var kongedømmet Siam sin hovedstad i det 13. og 14. århundre.*

ROYAL GARDEN: *Dette er en liten flik av hagen til moren til Thailands konge. Vi tipper hun ikke er alene om å holde den i orden.*

som en formiddagsøkt, ender vi opp ved nok et tempel. Stor ståhei og masse mennesker. Tempelet har fått donert en ny «gongong» hvis betydning fortsatt er ukjent for meg. Men den skal innvis utendørs, for deretter å flyttes inn i tempelet. Mot et mindre økonomisk bidrag, får jeg anledning til å skrive firmanavnet mitt på «dongens» stativ. Deretter må «avtalen» om gjensidig lykke og velstand for både tempel og meg besegles med tre slag på «gongongen». Jeg kliner til med ei diger slegge, og høster stor applaus. Det føles helt riktig. Egentlig.

The End

Hvordan avslutter man egentlig en slik reise? Det er enkelt: Ved simpelthen å komme frem. Og «frem» i denne sammenheng er byen Chiang Rai. Ikke veldig stor. Men med flyplass og forbindelse tilbake til Bangkok. 2700 kilometer er kjørt på en Honda CB500X. Dekkene er langt mer slitt på sidene enn på midten. Og Mr. Prasits ord ringer i ørene når flyet til Bangkok tar av:

– Sentralt i buddhismen står «Den åttedelte veien». Se det som åtte gode råd for hvordan du skal leve livet ditt. Ett av punktene handler om riktig tale. At man skal snakke til andre på en vennlig og sannferdig måte. Det betyr altså at vi avstår fra løgn, snakk som setter to personer eller grupper opp mot hverandre, fornærmende tale. Og tomprat. Sa Mr. Prasit.

MAE LA: *Dette er trolig verdens eldste flyktningleir. I over 30 år har burmesiske flyktinger bodd i denne leiren. Ikke kommer de inn i Thailand, og ikke kommer de tilbake til Myanmar.*

KONTROLL: *Det er en rekke slike kontrollposter i den nordlige delen av Thailand ved grensen til Myanmar. De er der først og fremst for å stoppe narkotika- og menneskesmugling fra nabolandet.*

GONG! *Mot et lite økonomisk tilskudd til tempelets pengetre, fikk jeg slå tre slag på gong'en. Dermed har jeg sikret meg selv og familien både fremgang og lykke i all fremtid.*